

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstinget. № 43.

Tiende Session.

24de Møde.

Tirsdagen den 10de November Aften Kl. 6 1/2.

(Fortsat.)

Ordføreren (L e h m a n n) (fortsat):

Regeringsudkastets første Kapitel, som omfatter §§ 1—6, er bortfaldet; det angaaer det Personale, som har at gøre med Brandsagerne, og er for en Deel kun en Betegnelse af, hvad der allerede faktisk bestaaer og altsaa ikke behøver nogen særlig Lovhjælp. Det er eet meget vigtigt Spørgsmaal, nemlig med Hensyn til den Stilling, der var tiltænkt de saakaldte Brandinspecteurer og Underbrandinspecteurer; men det vil forekomme senere, hvor der er Tale om Behandlingsmaaden af Tilfældene og Ledelsen ved Slutning i Tilfælde af opstaaet Ildbrand, hvor jeg vil komme til at udvise de forskellige Systemer, som have staaet ligeoverfor hverandre i denne Henseende. Derimod har Udvalget temmelig nøie kunnet slutte sig til det andet Kapitel om Reglerne angaaende Bygningers Opsørelse, af hvilke de foreliggende Paragraffer, der svare til §§ 7—20 i det oprindelige Udkast, nærmere angaa Afstanden. De foreslaaede Ændringer af større Betydning ere for det Første med Hensyn til § 1, hvor Udvalget har troet at maatte give en saa skarp Definition som muligt paa, hvad der skal forstaaes ved et Sted, saaledes at det bliver aldeles klart, at Enhver paa sin egen Gaard og Grund kan bygge, uden at Reglerne for Afstanden skulle komme til Anvendelse i Forholdet mellem hans Beboelsesleilighed, hans Udhus og andre Bygninger, der

høre til hans Bedrift, saa at dette gælder ogsaa f. Ex. Meierbygninger, Forpagterboliger, Afsægtshuse eller Boliger for faste Gaandværettere eller Tyende; dem skal man kunne opsøre paa hvilken Maade man vil, uden at Afstandsbestemmelse i denne Henseende skulle lægge Hindringer i Veien. Derimod er det, for at det ikke skal drives for vidt, anseet for ubetænkeligt at sige, at, hvor der opsøres særegne Teglværker, Fabrikker og deslige, og naturligviis ogsaa hvor der opsøres eller indrettes Lethuse, der kan det, at disse have samme Eier som de andre Bygninger, ikke berettigede Eieren til at bygge, om det saa skulde være, en heel By, uden at den behørig Afstand er imellem samme; thi om de end have samme Eier, ere de ikke et nødvendigt Led i samme Bedrift, men maae regnes for selvstændige Steder. Jeg troer, at dette er en Bestemmelse, der vil være til stor Betryggelse for alle Landboere, og som vil affjære en stor Mængde Spørgsmaal, der i det praktiske Liv have voldet meget Bryderi og ofte, skjøndt Ministeriet vistnok ad Resolutionsveien har søgt at lempe saa meget som muligt, dog i mange Tilfælde have afstedkommet Resultater, der ikke kunne ansees for ønskelige. En anden væsentligere Tilføining er i § 3: I Udkastet staaer (§ 9): „Afstanden regnes stedse i lige Linie fra Væg til Væg“. Det var let at forudsæe, at dette kunde give Anledning til en stor Mængde indgribende Spørgsmaal, og det er derfor tilføiet, at, naar en Bygning bestaaer af flere Dele, som henhøre under forskellige Afdelinger, da skal Afstanden fra Nabostedet ikke blot regnes imellem de to Dele af Bygningen, som ligger hinanden nærmest, men fra Deel til